

De ce Maria?

Orășelul Nazaret era neînsemnat. Erau multe alte sate asemănătoare în câmpia galileeană. Cuvântul „obișnuit” se potrivea acestei localități.

Niciodată nu s-a lăudat nimeni, că el este din Nazaret. Localitatea avea mai puțin de două mii de locuitori. Romanii aveau acolo o garnizoană, ceea ce înseamnă că această localitate era pentru cei mai mulți iudei mai mult decât numai puțin necurată. Și dacă din această localitate s-ar fi ridicat o mică personalitate – de exemplu, un nou învățător convingător – atunci locul natal ar fi fost un argument împotriva lui. De exemplu Natanael a spus: »*Poate veni ceva bun din Nazaret?*« (Ioan 1,46). Acest Natanael a devenit însă mai târziu un ucenic al acestui Învățător.

Nazaret era iudaic din punct de vedere istoric, era roman din punctul de vedere al politicii de atunci și era grec prin influența culturală. Nu era mai mult decât un orășel liniștit, în care bărbații își făceau lucrul zilnic și femeile gospodăria lor. Dacă se căuta ceva palpitant, trebuia mers câțiva kilometri la *Seforis*. Acesta era un oraș, un oraș modern, care ținea pasul cu cele mai noi evoluții ale culturii grecești.

A fost Maria vreodată în Seforis? Și-a dorit ea vreodată o viață palpitantă? Nu putem spune cu certitudine că a fost așa. Ea pare să fi fost o fecioară tânără normală, într-un mic oraș normal din Galileea, care a trăit scurt timp înainte de era creștină. Aceasta însemna o viață liniștită, petrecută în lucrarea utilă făcută în familia ei și în comunitatea satului. Cum putea Maria să știe ceva despre viața care era înaintea ei? Ce a gândit ea despre sarcina divină, pe care trebuia s-o poarte, despre slăvile, pe care urma să le afle, și de pierderea, pe care mai târziu a trebuit s-o sufere?

Probabil că în această zi deosebită Maria nu a avut altceva în cap, decât numai mica ei gospodărie. Probabil că a trebuit să macine făină pentru pâinea zilnică a familiei ei. A spus ea unui frate mai mic sau unei surori mai tinere să strângă lemne pentru foc? Sau probabil a făcut ordine prin casă? A făcut curățenie, sau a luat apă cu urciorul?

Nu știm, dar putem presupune, că o temă preocupa fantezia ei. Care fată logodită, indiferent în ce timp și în ce loc, nu ar fi preocupată cu nunta ei, care în curând va avea loc?

Da, această speranță a fiecărei fete tinere urma să se împlinească în curând în viața Mariei. Ea s-a gândit mereu la tânărul ei tâmplar. Probabil că în copilăria ei s-a jucat pe câmp împreună cu Iosif. Acum erau maturi și erau gata să intre în viața celor maturi. Două perechi de părinți au aranjat o căsătorie, care urma să unească nu numai pe cei doi tineri, ci și cele două familii. Perechea a fost făgăduită una alteia, forma cea mai stabilă a logodnei. Din punct de vedere juridic însemna, că Maria era deja soția lui Iosif, cu toate că abia după nuntă aveau voie să trăiască împreună.

Înainte Mariei era o vijelie de pregătiri de bucurie, probabil cel mai frumos timp din viața unei tinere. În familie s-au făcut cadouri, bucuria și învălmășeala ceremoniei era înaintea lor, era ocazia să poarte podoabe și haine frumoase, și desigur în cele din urmă va părăsi casa părintească – un moment fericit și în același timp trist. O femeie iudaică tânără trăia în casa mirelui, și acolo începeau cei doi propria lor viață de familie.

O astfel de speranță oferă o oarecare ușurare derulării evenimentelor. Cu siguranță Maria și-a îndeplinit cu bucurie sarcinile zilnice. Erau doar ultimele ei zile ca fată tânără, nemăritată ...

Și apoi, în mijlocul zilei ei obișnuite, o singură clipă miraculoasă a zguduit normalitatea vieții ei. Un înger a stat înaintea ei, ne relatează capitolul 1 din evanghelia după Luca. Când a avut loc aceasta? Probabil că Maria a îngenunchiat la rugăciune lângă patul ei, scurt timp înaintea începerii unei zile lungi, sau poate la sfârșitul ei. Cine știe? Ce înapăimântătoare trebuie să fi fost sosirea deodată a unui mesager ceresc!

»*Și îngerul a venit la ea și i-a spus: „Bucură-te, cea căreia i s-a dat har! Domnul este cu tine”*« (Luca 1,28), a spus Gabriel – căci a fost tocmai acest înger, unul din cei mai importanți în slujba lui Dumnezeu. El a văzut spaima ei și a asigurat-o, că nu era niciun motiv de spaimă, căci el aducea o veste minunată. Dumnezeu a hotărât s-o binecuvânteze. Ea va primi un Fiu, care va fi numit Isus. El va fi Fiul celui Preaînalt și va governa poporul Său în veșnicie.

Acest mesaj s-a adâncit treptat în conștiința ei. Maria s-a gândit desigur la început la urmările practice, și nu la cele veșnice. Ea voia să știe cum putea o fecioară să devină însărcinată. Gabriel i-a explicat cu răbdare, că Duhul Sfânt va da naștere în ea în chip minunat unui Copil și că acest Copil va fi Fiul lui Dumnezeu.

Să ne imaginăm schimbarea care a adus-o aceasta în viața Mariei. Gândurile la nuntă au fost înlocuite de gândurile unei însărcinări premature. Și gândurile la o viață liniștită, obișnuită, s-au schimbat în perspectiva devenirii punctului central al unei minuni cerești neobișnuite. Nu este de mirare, că Dumnezeu a trimis pe însuși Gabriel, pentru ca ea să înțeleagă și să se pregătească în această privință.

De ce Maria? Maria însăși trebuie să se fi întrebat: „De ce mi ,s-a dat har’? De ce eu?” În realitate motivele pentru care tocmai ea a fost aleasă sunt cunoscute numai lui Dumnezeu. Dar este clar, că nu a fost o alegere la întâmplare. Cu toate că era o fată simplă de la țară, ea trebuie să fi fost ascultătoare și curajoasă – ceea ce se poate vedea. Din cântarea compusă de ea însăși (Luca 1,46-55) rezultă că ea cunoștea Sfânta Scriptură și era o femeie a credinței. Ea trebuia să fie fecioară, pentru ca slava lui Dumnezeu să se poată arăta printr-o minune. Ea trebuie să fi avut o poziție umilă, pe care a luat-o și Domnul Isus prin nașterea Sa.

Maria a fost toate acestea. Ea a înțeles voia Tatălui ei ceresc și a ascultat de El și a oferit Fiului Său un cămin, de unde El și-a început lucrarea, care urma să devină centrul și punctul de ancorare al istoriei omenirii. În curând Copilașul va alerga cu pași stângaci după ea. Însă după un timp ea Îl va urma – pe tot drumul, până la cruce și mormânt.

Maria a fost rânduită de Dumnezeu pentru o misiune, care în cele din urmă va permite fiecăruia dintre noi să avem parte de har. Gabriel a spus: »Domnul este cu tine«, și ca urmare a acestui fapt Domnul este cu noi. În felul acesta Dumnezeu a trimis adevăratul Dar de crăciun nu numai Mariei, ci și nouă tuturor – învelit în scutece, în loc de hârtie de crăciun.

Pe nimenea nu interesa,
că femeia pe primul ei Copil năștea.
Geme, strigă și iar tace,
cum orice femeie în cazul ei face.
Un geamăt întunericul străpunge.
Copilașul neajutorat pe paie ajunge.
Moartea deja învingătoare se credea,
dar nu s-a-ntâmpat așa.
(Manfred Hausmann)

Întrebări la această temă

- Ca toate femeile iudaice, și Maria cunoștea cu siguranță profeția din Isaia 7,14. După părerea dumneavoastră, de ce cu toate acestea Maria a fost uimită, când i-a apărut Gabriel?
- Dacă citiți Biblia, sunteți dumneavoastră imediat gata să credeți și să primiți mesajul ei, așa cum a făcut Maria, sau vă îndoiiți și îl ignorați? De ce?
- Pentru meditarea în continuare: Ce caracterizează pe Maria în următoarele locuri din Biblie: Luca 1,27; Luca 1,28,30; Luca 1,38 și Luca 1,47?

De ce cântarea Mariei?

Imaginați-vă că tocmai ați primit vestea cea mai bună a vieții dumneavoastră. Imaginați-vă, că este vorba de o onoare personală, pe care nici în visele dumneavoastră cele mai ciudate nu v-o puteți imagina.

Cum ați reacționa? Ce ați face? Cui i-ați spune?

Maria, o fată dintr-o casă simplă, aștepta deja ziua ei cea mai mare – nunta ei. Și fără nicio presimțire, fără nicio atenționare, fără nicio pregătire, vede un înger înaintea ei. *Și ce veste a adus Gabriel?*

El i-a spus, că Dumnezeu i-a dat har și că El este cu ea. Aceasta a avut loc într-un timp în care se considera că Dumnezeu nu se mai face cunoscut. Se pare că nu mai exista niciun profet. Romanii au cucerit Iudeea. Să auzi într-o astfel de situație că Dumnezeu era prezent, era o veste ciudată.

Și apoi Gabriel i-a dat cea mai uimitoare informație: prezența lui Dumnezeu va pricinui nașterea unui Copil, care era propriul Lui Fiu. Aceasta trebuia să aibă loc, cu toate că Maria era încă fecioară.

Între timp a avut loc o minune legată cu aceasta: ruda Mariei, Elisabeta, mai în vârstă și fără copii, a rămas însărcinată de la bărbatul ei. Îngerul a făcut cunoscut toate acestea.

Probabil că cei mai mulți dintre noi s-ar fi felicitat cu mândrie stând în fața oglinzii. Probabil că ne-am fi gândit, care au fost însușirile noastre deosebite, care au fost decisive pentru alegerea făcută de Dumnezeu, și am fi tras concluzia, că Dumnezeu a făcut o alegere bună. Așa este natura omenească.

Dar Maria a exprimat numai simpla ei ascultare: *»Iată roaba Domnului; fie-mi după cuvântul Tău!«* (Luca 1,38).

Maria și-a luat probabil mai multe zile, ca să lase această veste, care i-a zguduit viața, să lucreze asupra ei, căci citim despre prima ei reacție, că a avut loc *»în zilele acelea«*. Maria a făcut singurul lucru înțelept: ea s-a grăbit să se ducă la ruda ei, care de asemenea aștepta un copil. Elisabeta locuia la o depărtare de aproximativ cinci zile de mers pe jos, probabil în munții din jurul Ierusalimului.

Când a văzut, că Maria a venit în vizită, Elisabeta a salutat-o cu o bucurie care dovedea, că ea avea cunoștință de lucrarea lui Dumnezeu. Maria, care a așteptat multe zile să se poată în sfârșit destăinui cuiva, și-a exprimat și ea bucuria. Și noi învățăm o mulțime de lucruri despre Maria, prin forma în care ea își exprimă această bucurie.

Maria și-a înălțat glasul într-o *cântare de laudă* pentru Dumnezeul minunat. Această cântare a fost prețuită de-a lungul istoriei și se numește „Magnificat”, ceea ce înseamnă: „Ea înalță”. În traduceri mai vechi ale Bibliei primele cuvinte sunt: *»Sufletul Meu preamărește (înalță) pe Domnul.«* Și aceasta a și făcut ea. Când noi înălțăm ceva, atunci îl facem mare. Maria era plină de bucurie, să fie la ruda ei, care evident era așa de apropiată de ea ca o soră, dar ea a dedicat acest moment al întâlnirii ei glorificării lui Dumnezeu.

Noi citim cuvintele Mariei și ne întrebăm, cum a putut o fată obișnuită să găsească spontan astfel de cuvinte potrivite. Dar taina este aceasta: Maria cita din Psalmii ei iubiți, pe care îi găsim în Vechiul Testament. Se vede clar, că aceștia erau în inima ei. Este evident, că cântarea ei este inspirată din cântarea Anei, o altă femeie din istoria iudaică, care a devenit în chip minunat mamă (compară cu 1 Samuel 2,1-10). Copilul Anei, Samuel, a devenit unul din cei mai mari profeți ai lui Israel.

Această cântare arată că Maria s-a gândit și la persoanele mari ale istoriei biblice. Ana a fost probabil una din eroinele ei – o femeie, care a închinat Domnului pe copilul ei încă nenăscut și care apoi l-a încredințat de bună voie preotului Templului. Ce jertfă! Va veni timpul, când Maria va găsi propriul ei Copil în Templu. Atunci își va da seama cât de greu este pentru o mamă să încredințeze fără rezerve pe copilul ei lui Dumnezeu. Dar și în această situație Dumnezeu a

întărit această femeie tânără, căreia El i-a încredințat pe singurul Lui Fiu. El o pregătea deja acum pentru încercările care urmau să vină peste ea.

Mulți dintre noi ar fi făcut cu plăcere cunoștință cu Maria. Noi am vrea să știm mai mult despre gândurile ei. Dar ea ne face cunoscut mai mult pe Domnul ei, decât pe sine însuși. În Magnificat ea face o schiță minunată a caracterului Tatălui ei ceresc iubit:

De exemplu, ea compară mărimea Lui cu micimea ei: »A privit la starea smerită a roabei Sale« (Luca 1,48).

Ea se ocupă cu perspectivele mari ale lucrării lui Dumnezeu în istorie: »Și îndurarea Lui este din generații în generații, pentru cei care se tem de El« (Luca 1,50).

Ea vede mai dinainte temele pe care Copilul ei le va face să devină realitate trei decenii mai târziu: »I-a dat jos pe cei puternici de pe tronuri și i-a înălțat pe cei smeriți« (Luca 1,52).

Ea laudă pe Dumnezeu pentru credincioșia Sa și pentru harul Său: »L-a ajutat pe Israel, slujitorul Său, ca să-Și aducă aminte de îndurare« (Luca 1,54).

Ultimul ei cuvânt - *veșnicia* – este la locul potrivit (Luca 1,55). Ca și multe alte cântări de laudă, cântarea Mariei depășește limitele spațiului și timpului – Tatăl ei ceresc nu este numai Domnul lumii ei, ci al lumii întregi; El este nu numai Domnul timpului ei, ci al întregii istorii a omenirii. Ea are caracteristicile unui om, care a petrecut timp îndelungat împreună cu Dumnezeu, Cel care schimbă pe toți cei care se întâlnesc cu El.

Pentru ce cântarea Mariei? Se poate imagina foarte ușor călătoria Mariei la prietena ei cea mai intimă, care și ea la rândul ei aștepta un copil minunat. În călătoria obositoare, pe care a făcut-o probabil sub protecția unei caravane, Maria a avut timp să se gândească la bunătatea lui Dumnezeu și la rolul, la care Dumnezeu a ales-o în istoria omenirii. Cu siguranță a petrecut un timp în rugăciune și trebuie să-și fi amintit Psalmii de laudă, pe care i-a învățat pe de rost. La începutul unei călătorii uimitoare – una, pe care niciodată o altă femeie nu o va face – Maria a fost deplin conștientă de situația ei. Ea știa – și a exprimat aceasta în cântarea ei -, că Dumnezeu are mijloace nelimitate la dispoziție. Puterea Lui a făcut, ca toate lucrurile să fie posibile, și dragostea Lui face ca orice povară, pe care noi o avem de purtat, să fie ușoară.

Întrebări la această temă

- Dacă ar trebui să compuneți o cântare, ca să lăudați pe Domnul, ce I-ați spune?
- Cum ați reacționa la o laudă neașteptată sau la un eveniment, care vă surprinde și vă înfricoșează?
- Pentru meditarea în continuare: Comparați 1 Samuel 2,1-10 cu cântarea de laudă a Mariei. Ce observați?

De ce Iosif?

Cele mai multe informații, pe care le avem cu privire la Crăciun, le primim prin penița a doi bărbați: Luca și Matei. Acești autori au vrut să rețină istoria minunată, la felul cum a venit Isus în lumea aceasta. Imaginați-vă, cât de puțin am putea noi să înțelegem și să onorăm evenimentele, dacă nu ar fi fost cineva care să rețină istoria minunată cu privire la Betleem, la păstori, la magi, la casa de poposire, la staul!

Fără relatările despre primii ani ai lui Isus, nu am ști aproape nimic despre Iosif, tatăl adoptiv liniștit, care a protejat copilăria Mântuitorului lumii. Desigur Dumnezeu a vrut, ca noi să aflăm aceste detalii. De aceea El a trimis pe acești doi bărbați cu relatările lor pe fundaluri diferite și cu scopuri diferite.

Luca, de profesie medic, a vrut să relateze cu exactitate (Luca 1,3) despre viața lui Isus și despre începuturile Adunării. El a scris cele două volume ale lucrării sale, *Evanghelia după Luca* și *Faptele Apostolilor*, pentru lumea *greacă*. Luca are în mod deosebit în atenție femeile din viața lui Isus. Când citim istoria nașterii din evanghelia sa, cunoaștem amintirile personale despre Maria.

Matei, dimpotrivă, scrie în mod deosebit cititorilor săi iudei, în mod deosebit cum Isus a împlinit vechile profeții. Așa se explică faptul, că el accentuează rolul lui Iosif – al patriarhului familiei – căci iudeii erau un popor patriarhal. Și este o fericire, că Matei a notat aceste amintiri prețioase, căci Iosif a murit la puțini ani după aceea. Indiferent de cât de mult a trăit el, el și-a petrecut viața în slujirea deosebit de prețioasă pentru Dumnezeu și pentru istoria omenirii. El este cel uitat al celei mai mărețe istorii, care a fost povestită vreodată, și se merită să-ți iei puțin timp, ca să-ți aduci aminte de el.

Iosif era tâmplar (grecește: „tekton” = tehnician constructor) și ca atare probabil un om dotat cu spirit practic. Cu siguranță a lucrat cu plăcere cu lemnul și cu piatra și savura satisfacția de a fi construit ceva stabil și folositor. Ne putem imagina, că el, ca și Maria, a dus o viață ordonată și simplă. Și-a practicat meseria, și-a păstrat un nume bun în oraș, va fi mers la sinagogă și și-a educat familia.

Cu siguranță viața lui Iosif s-a desfășurat exact în această direcție, atunci când s-a pregătit pentru nunta sa. În cultura iudaică, mirele era (nu ca la noi) punctul central al nunții. Iosif trebuie să se fi bucurat de sărbătoare și de viață, de momentul când va lua pe Maria la el în casă și împreună cu ea va avea copii. Tâmplarul a construit la o viață solid clădită. *Și apoi el a avut un vis.*

În mod remarcabil în viața lui Iosif au fost două visuri. Primul vis l-a avut în timpul unei întristări și umiliri îngrozitoare. Iosif a observat șocat și neîncrezător sarcina logodnicei lui. Se aștepta de la Maria, ca ea să intre în căsnicie ca fecioară. Să devii mamă înainte de a te căsători era un scandal public. Oricine ar fi presupus în mod greșit, că Iosif era tatăl. Dar Matei ne relatează, că Iosif a vrut să desfacă logodna pe ascuns – o reacție înțeleaptă, îndurătoare, într-o astfel de criză. El era cu înclinații practice, dar și sensibil.

Dar un înger l-a învățat într-un vis, să rămână credincios Mariei. *»Iosife, fiul lui David«, a spus îngerul, »nu te teme să iei pe Maria, soția ta, pentru că ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Și ea va naște un Fiu și-I vei pune numele Isus; pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele sale«* (Matei 1,20-21).

Matei spune în versetul următor, că acestea au avut loc *»ca să se îplinească ce a fost spus de Domnul prin profet«*. Dar Iosif nu era obișnuit să se gândească la vechile suluri prăfuite ale Scripturii. Să ne imaginăm, cât de greu a fost pentru el, să accepte situația complet schimbată, pe care Dumnezeu i-a pus-o în față. El nu a văzut numai un înger – el l-a văzut în *vis*. Un tâmplar bun vrea însă să înțeleagă; el vrea ceva, pe care poți să-l apuci cu mâna. El dorește ordinea, calculul și rezultatul, al cărui utilitate este verificabilă. Lumea lui este hotărâtă acum prin ceva, care (încă) nu se poate apuca.

Dacă va fi cu adevărat așa, că acest Copil este realmente Mesia, atunci aceasta le va deveni în curând tuturor clar, aceluia care probabil acum râd și batjocoresc. Dar cum să crească Iosif pe viitorul Împărat? Și cu ce femeie se căsătorește el de fapt?

În viitor vor fi și mai multe visuri pentru Iosif: că el va trebui să fugă cu familia lui în Egipt, că el va trebui să revină și în cele din urmă, că acasă în Nazaret va putea să aibă o viață nouă de familie, unde Copilul va fi în siguranță. Bărbatul, care lucra cu materiale de construcție solide, a devenit omul visurilor și al soartei. Bărbatul, care s-a bucurat de urmașul lui propriu, a primit chemarea să fie tată adoptiv.

Dar această complicație a adus cu sine și avantaje. Copilul, care a crescut sub îngrijirea lui și care ca și el urma să devină un tâmplar iscusit, merita orice sacrificiu. Astăzi cunoaștem numele lui Iosif din cauza credincioșiei și ascultării lui, cu care a împlinit orice indicație, pe care i-a dat-o Dumnezeu. Cu Maria și Iosif, Dumnezeu a ales singura pereche din această lume, căreia El a vrut să le încredințeze pe Fiul Său scump.

Iosif era un om liniștit. Când, de exemplu, au venit magii în vizită, nu auzim niciun cuvânt din partea lui. Dar el era un bărbat credincios, de nădejde și practic, care a slujit de model nu numai Copilului, care i-a fost încredințat, ci tuturor, care în mod nespectacular sunt ascultători de Dumnezeu.

De ce Iosif? Ca să-și îplinească planul, Dumnezeu a folosit un tâmplar. El a avut nevoie de un bărbat, care era tare, consecvent și practic, dar care totodată a reacționat sensibil la vocea lui Dumnezeu. El a avut nevoie de cineva, care în liniște să fie alături de o fecioară, care va deveni ținta batjocoririlor, dar care totuși va purta în trupul ei Nădejdea lumii. Iosif era tare, dar milos. El a fost în stare să conducă expediția oboșitoare la Betleem, și mai târziu în Egipt, și să iubească pe mama lui Isus și s-o încurajeze. Iosif a fost în casă învățătorul, care a învățat pe Isus primele lecții din Legea lui Dumnezeu. Și în Ierusalim, când Tânărul avea doisprezece ani și a devenit clar, că descendența Sa o datorează unui alt Tată, atunci Iosif a fost bărbatul care s-a retras smerit și liniștit și a lăsat lui Dumnezeu întâietatea.

Întrebări la această temă

- Ați fost vreodată dezamăgit sau lezat de cineva, pe care l-ați iubit și în care v-ați încrezut? Cum ați reacționat?
- Este cineva în viața dumneavoastră, pe care l-ați tratat în așa fel, ca și cum l-ați fi uitat? Ce ați putea face astăzi, ca să schimbați aceasta?
- Pentru meditarea în continuare: Citiți Matei 1,18-2,23 și notați ce a făcut Iosif după fiecare indicație, care i-a fost dată.